

András fiam halálára

*Hangja, bár elszállt: felidézhető,
őrzi még és mától az idő,
mostantól kezdve végtelen szünet:
ami maradt utána: üzenet.
A teljességet kereste minden szóban,
a mindig mindent jobban mondhatóbban,
csak ötvenöt év adatott neki,
s végül a lélek szünetjelei...*

Őszi levélcsozor Káptalanfüredről

(A Kossuth Rádió szerkesztőjének,
Takács Andrásnak)

1.

*Söpröm a teraszt! Élvezem,
bogy magam hasznossá teszem:
játszom, vagy velem játszanak,
mint szélbe szórt halott szavak:
a hulló, sárga levelek,
kavarogva rám intenek,
és leullanak az avarba,
mert a természet úgy akarja!
A levélsöprés semmi más,
csak játék, hiábavaló,
ez itt az őszi lángolás,
akár abba is hagyható!
A partvis-söprű táncra kel:
– mint könnyű léptű tánctanár –
és levél-légvárat emel,
egy fuvallat jön, s vége már:
oda a tóparti varázs!
Szürke lesz a zöld Balaton!
Már soha téli napozás!
Én fél-szívemet ott hagyom!*

2.

*S a Novák-villa álmodik,
egy új tavaszi hajnalig!
Söpröm az őszi szőnyeget:
András fiamat betemette,
úgy bírt ki ötvenöt telet,
az éveit könnyedén vette!
Elviszem neki Farkasrétre
e csokor őszi levelet,
urnájára teszem, szívére,
oly sok okos nőt szeretett!*

3.

*Söpröm az ősz szép szőnyegét,
de ki elé, Uram? És meddig?
Örök körforgás! Semmiség?
Hiszen az idő végtelenség!
Mert mind lehullunk az avarba,
majd mi is levelek leszünk.
s nem lesz, aki a mennyet tartsa
fölénk, mikor emlékezünk!*

4.

*Marad-e nyom utánunk? Annyi,
amennyit felkavar a szél?
Hamarosan elkezd havazni,
a kertet belepí a tél.
Közelít András- napja! S akkor
rajtunk kívül ki emleget?
Volt egy világ, (nem volt aranykor),
de veled együtt elveszett!*